

МИСТИЧНИ РАЗКАЗИ ОТ НЕЗАБРАВИМИЯ ХХ ВЕК

Уилям Харви
Хюм Нисбет Франсис М.
Крофорд Всеволод
Гаршин Валерий Брюсов
Хърбърт Уелс
Едгар А. По
Хауърд Ф. Лъвкрафт
Едуард Митчел Едуард
Ф. Бенсън Дейвид Х.
Келер Александър Грин
Михаил Арцибашев

Издателство

 ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

МИСТИЧНИ РАЗКАЗИ от незабравимия XX век

Автори: Уилям Харви; Хюм Нисбет; Франсис М. Крофорд;
Всеволод Гаршин; Валерий Брюсов; Хърбърт Уелс; Едгар А.
По; Хауърд Ф. Лъвкрафт; Едуард Митчел; Едуард Ф. Бенсън;
Дейвид Х. Келер, Александър Грин, Михаил Арцибашев
Преводачи: Борис Миндов; Георги Тодоров; Таня Балова
256 стр.

Издателство „Паритет“, София

Този сборник с разкази представя богата колекция от мистични, тайнствени и зловещи истории, написани от едни от най-известните европейски и американски писатели на 20-ти век. Те ще ви срещнат с духове, призраци, вампири, вещици, ще ви разкажат за призрачни образи, смразяващи кошмари, тъмни пророчества, за опасни сделки с дявола и за любов, неподвластна на смъртта. За всички тези тайнствени и свръхестествени неща са писали всепризнатите майстори в жанра Хауърд Лъвкрафт, Хърбърт Уелс, Едгар Алън По, Едуард Митчел, Уилям Харви, Едуард Бенсън, Валерий Брюсов, Хюм Нисбет, Мериън Крофорд.

Ако ви е страх от тъмното, стойте далеч от тази книга, но ако обичате такива истории – тя е точно за вас! Изпълнена със смразяващи кръвта образи, с нееднозначни ситуации, със свръхестествени и загадъчни случки, които без съмнение ще преобърнат схващанията ви за времето и пространството.

**За поръчки на книги от сайта
www.paritetbf.com – 20% отстъпка.**

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-457-9

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Уйлям Харви</i> ПЕТОПРЪСТАТА ТВАР	8
<i>Джеймс Хюм Нисбет</i> ЗАКЛИНАНИЕТО НА САТАНАТА	42
<i>Франсис Мериън Крофорд</i> ПРИЗРАКЪТ НА КУКЛАТА	52
<i>Всеволод Гаршин</i> ЧЕРВЕНОТО ЦВЕТЕ	68
<i>Валерий Брюсов</i> В ОГЛЕДАЛОТО (ИЗ АРХИВА НА ЕДИН ПСИХИАТЪР)	94
<i>Хърбърт Уелс</i> СЪН ЗА АРМАГЕДОН.....	110
<i>Едгар Алън По</i> ОВАЛНИЯТ ПОРТРЕТ	150
<i>Хауърд Филипс Лъвкрафт</i> АРТЪР ДЖЕРМИН (НЯКОИ ФАКТИ ЗА ПОКОЙНИЯ АРТЪР ДЖЕРМИН И НЕГОВОТО СЕМЕЙСТВО)	157
<i>Едуард Пейдж Митчел</i> ПРИЗРАКЪТ ОТ НЕБИВАЛ ВИД.....	176
<i>Едуард Фредерик Бенсън</i> В ТУНЕЛА.....	192
<i>Дейвид Хенри Келер</i> НАСЛЕДСТВЕНОСТ	210

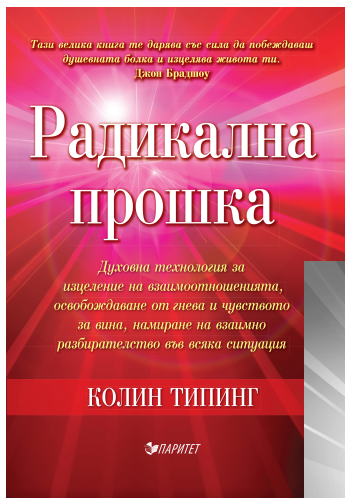
<i>Александър Грин</i>	
СРЕБЪРНИЯТ ВЪЛК	229
<i>Михаил Арцибашев</i>	
РАЗКАЗ ЗА ВЕЛИКОТО ЗНАНИЕ	240

*Дори най-вледеняващите ужаси често са
съпътствани от ирония.*

Хауърд Лъвкрафт

РАДИКАЛНО ПРОЯВЛЕНИЕ

НОВА КНИГА ОТ КОЛИН ТИПИНГ,
автор на бестселъра РАДИКАЛНА ПРОШКА

цена
18.99 лв.

цена
21.90 лв.

*Вие можете да изпълните съзнателните си
желания и да се освободите от болката
и страданието във вашето минало.*

ЗА ПОКУПКА ОТ САЙТА PARITETBG.COM
ОТСТЪПКА – 20%!

Уйлям Харви

Английският писател Уйлям Фрайър Харви е роден в Йоркшир в заможно квакерско семейство, става фелдшер, прави околосоветско пътешествие и прекарва няколко месеца в Австралия и Нова Зеландия. Там за първи път започва да се занимава с художествена проза и да създава тайнствени и страшни истории като тези на Едгар По. Когато се връща в Англия, Харви дебютира като писател със сборника си разкази „Среднощната къща и други истории“. В началото на Първата световна война Харви постъпва като доброволец в Квакерското санитарно поделение, награден е с медала „Албърт“ за храброст при спасяване на живот в морето. През 1920 г. се връща във Фиркрофт колеж, където заема длъжността ректор, но през 1925 г. е принуден да се откаже от тази работа по здравословни причини. Няколко години живее заедно с жена си в Швейцария, след което семейството се връща в Англия. Харви умира на 52-годишна възраст.

Един от най-известните разкази на писателя „Петопръста твар“ (1919) е за отсечена ръка, която продължава да живее собствен живот след смъртта на притежателя ѝ. Това е сюжетната основа на едноименния холивудски филм на ужасите (1946) на режисьора Робърт Флори. Но писателят е доста по-непознат дори на поклонниците на жанровата литература. През 2009 година в Англия излиза антология с разкази на този оригинален и подценяван писател.

ПЕТОПРЪСТАТА ТВАР

Веднъж, когато бях още малко момче, баща ми ме взе и заедно с кучето ме заведе при Адриан Борлсоуър. Докато го увещаваше да направи дарение, аз си играех на пода с черния шпаньол.

– Мистър Борлсоуър, може ли да стиснете ръка на сина ми? Когато порасне, ще има какво да си спомня и с какво да се гордее.

Приближих се до постелята, където лежеше старецът, и слисан от непредизвикателната му хубост, сложих ръката си в неговата длан. Той ми каза няколко мили думи и ми заръча никога да не огорчавам баща си. После сложи дясната си ръка върху главата ми и помоли Господ да ме благослови.

– Амин! – рече баща ми и двамата излязохме от стаята.

Не знам защо, ми се доплака, но баща ми пък беше в отлично настроение.

– Този възрастен джентълмен е най-невероятният човек в нашето градче, Джим – каза той. – От десет години е вече сляп.

– Но той има очи – запротестирах аз. – Черни и лъчисти. Защо да не вижда?

Тогава за първи път научих, че човек може да има тъмни, красиви, сияйни очи и въпреки това да не вижда нищо.

Такава бе единствената ми среща с Адриан Борлсоуър. Скоро забравих за него и за това, как сложи ръката си на главата ми. Но тогава цяла седмица се молих тъмните мили очи отново да могат да виждат. Хайде, Господи, много ти се моля, направи така, че старият мистър Борлсоуър да може да вижда...

* * *

Адриан Борлсоуър, както казваше баща ми, беше невероятен човек. Произхождаше от много особено семейство. Всички мъже от техния род, кой знае защо, се женели за най-обикновени жени, може би, защото никой от тях не е бил гений, и само един е бил луд.

Адриан бил специалист по опрашването на орхидеите. Баща ми казваше, че бил великолепен оратор, който можел да изнася дълги одухотворени проповеди.

Адриан Борлсоуър имал наистина златни ръце. Пишел като истински калиграф, сам илюстрирал научните си трудове, правел гравюри върху дърво и дори собственоръчно измайсторил паравана зад

олтара, който сега будел особен интерес в черквата в Борлсоуър Конърс. Освен това много сръчно изрязвал силуети за младите лейди и хартиени прасенца и кравички за малките деца и дори направил няколко интересни духови музикални инструмента собствена конструкция.

Петдесетгодишен, Адриан Борлсоуър изгубил зрението си, но неимоверно бързо се нагодил към новите условия на живот. Лесно се научил да чете по Брайловата азбука, а осезанието му било толкова изострено, че както и преди, можел да се занимава с любимата си ботаника. За да определи съответното цвете, му стигало да го докосне с дългите си силни пръсти и много рядко използвал устните си. Сред татковите книжа намерил няколко негови писма. Никой не би повярвал, че с толкова прибран почерк и с толкова тесни междуредия може да пише човек, лишен от зрение.

I

Адриан Борлсоуър останал ерген. Юстас, единственият син на по-големия му брат Джордж, който се оженил късно, живеел в Борлсоуър Конърс, в едно мрачно имение, където спокойно можел да събира материали за грандиозния си труд, посветен на наследствеността.

Както и чичо си, той бил особен човек. Може да се каже, че всички от рода Борлсоуър се раждали естествоизпитатели, но Юстас се отличавал с дарбата да систематизира знанията си. Получил университетското си образование в Германия, известно време работил във Виена и Неапол, после

четири години пътувал из Южна Америка и Изтока и натрупал огромен материал за новия си подход към процесите на измененията.

Живеел сам в Борлсоуър Конърс, ако не се брои секретарят му Сондърс, който се ползвал в околността с доста съмнителна репутация, но бил безценен за Юстас, благодарение на изключителните си знания по математика в комбинация с деловата си хватка.

Чичото и племенникът се виждали рядко. Посещенията на Юстас се ограничавали с една седмица през лятото или есента, но тези дни се влачели също така бавно, както инвалидната количка, с която старецът се разхождал през слънчевите дни покрай морето. Двамата мъже били посвоему близки, но връзката им без съмнение е щяла да бъде по-здрава, ако не изповядвали различни религиозни възгледи. Адриан оставал верен на старомодните евангелистки догми от своята младост, докато неговият племенник бил склонен да приеме будизма. И двамата се отличавали с характерната за всички от рода Борлсоуър затвореност.

* * *

Две години преди да почине Адриан, без дори да знае, овладял необичайното изкуство на автоматичното писане. Юстас открил това напълно случайно. Веднъж, както си седял в леглото, Адриан четял книга, като движел показалеца си по Брайловите букви. Тогава седналият до прозореца племенник забелязал, че моливът в дясната ръка на чичо му бавно се движи по съседната страница. Юстас седнал до леглото му. Дясната ръка продъл-

жавала да се движи и той ясно видял, че по страницата възникват букви и цели думи.

„Адриан Борлсоуър – пишела ръката, – Юстас Борлсоуър, Джордж Борлсоуър, Франсис Борлсоуър, Сигизмунд Борлсоуър, Адриан Борлсоуър, Юстас Борлсоуър, Севил Борлсоуър. Б. за Борлсоуър. Честността е най-добрата политика. Прекрасната Белинда Борлсоуър.“

„Каква интересна безсмислица!“ – рекъл си Юстас.

– Струва ми се – казал междуременно чичо му и затворил книгата, – че надвечер е добре да прекараш повечко време на слънце. Я излез да се поразходиш.

– Сигурно така ще направя – отговорил Юстас и взел книгата. – Няма да се отдалечавам и когато се върна, ще ти почета от статиите в „Природа“, за които си говорихме.

Той излязъл да се разходи, стигнал до първото място за почивка, настанил се в едно кътче на завет и без да бърза, проучил книгата. Почти всяка страница била изпъстрена с безредно множество безсмислени бележки с молив: ръкописни редове, кратки думи, дълги думи, завършени фрази, цитати от текстове. Всъщност било нещо като конспект, но след по-подробно проучване Юстас стигнал до извода, че почеркът в началото на книгата, който и бездруго бил достатъчно четлив, към края ставал все по-уверен и красив.

Той си заминал в края на октомври и обещал на чичо си да се върне в началото на декември. Но като се върнал, отначало бил разочарован. Чичото му се видял доста остарял. Бил престанал да чете

сам, предпочитал да му чете някой друг и в повечето случаи сега вече дори диктувал писмата си. Чак един ден преди да си замине, Юстас получил възможността да види как Адриан Борлсоуър проявява наскоро придобитата си способност.

Наобиколен в леглото с възглавници, старецът задремал. Двете му ръце били върху завивката, като лявата здраво стискала дясната. Юстас взел една чиста тетрадка и сложил близо до пръстите на дясната ръка един молив. Те веднага го хванали, но когато се освобождавали от хватката на лявата ръка, която им пречела да се движат, тутакси го изпуснали.

„Сигурно трябва другата ръка да не пречи“ – помислил си Юстас и върнал молива в пръстите. И ръката веднага започнала да пише.

„Шантави Борлсоуър, ненужно неестествени, изключително ексцентрични, престъпно любопитни.“

– Кой сте вие? – тихо попитал Юстас.

„Не е твоя работа“ – написала ръката на Адриан.

– Чичо ми ли пише?

„Пророческата душа, вселила се в тялото на чичо ти.“

– Някой, когото познавам ли?

„Глупави Юстас, много скоро ще ме видиш.“

– Кога ще ви видя?

„Когато горкият старец Адриан умре.“

– Къде ще ви видя?

„Където не очакваш.“

Вместо да зададе следващия въпрос, Борлсоуър го написал:

„Кога?“

Пръстите изпуснали молива и задраскали на-

писаното с три-четири линии. После отново взели молива и написали:

„В четири без десет. Прибери тетрадката, Юстас. Адриан не бива да знае с какво сме се занимавали с теб. Той не знае как да се ползва от това, а аз не искам да го притеснявам, клетия. Au revoir!“

Адриан Борлсоуър трепнал и се събудил.

– Пак съм задремал – рекъл. – Сънувах нещо странно: обсадени градове, изоставени селища. И ти правеше нещо там, Юстас, но не мога да си спомня какво. Между другото, Юстас, трябва да те предупредя. Гледай да не минаваш по непознати пътеки. Не се сприятелявай с кого да е. Горкият ти дядо...

Пристъпът на кашлица попречил на Адриан да довърши, но Юстас забелязал, че ръката му продължава да пише. Той успял неусетно да прибере тетрадката.

– Ще ида да запала лампата – казал – и ще позвъня да донесат чая.

Скришом, зад таблата на леглото, прочел последните написани фрази: „Късно е, Адриан. Вече се сприятелихме. Нали, Юстас Борлсоуър?“

На другия ден Юстас си заминал. На тръгване си помислил, че чичо му не изглежда никак добре. А и старецът се оплакал, че животът му е минал напразно.

– Е, сбогом, Юстас, опасявам се, че повече няма да се видим. Ти си истински Борлсоуър с всички присъщи на фамилията недостатъци. Ожени се, Юстас. Ожени се за някое добро, деликатно момиче. Ако не се видим повече, да знаеш, че завещанието ми е у моя иконом. Доколкото знам, ти си заможен, затова не ти оставям никакво наследство, но мисля, че би

искал да притежаваш книгите ми... Ах, да, още една молба. Виж, преди кончината си хората често губят самоконтрол и изразяват абсурдни пожелания. Не им обръщай внимание. Сбогом, Юстас.

Той му подал ръка и Юстас я поел. Тя останала в неговата за част от секундата повече, отколкото очаквал, и стисването ѝ било изненадващо здраво. Нейното докосване било като свидетелство за близост и доверие.

– Стига, чичо! – възразил той. – Още дълги години ще ме посрещате тук жив и здрав.

Два месеца по-късно Адриан Борлсоуър починал.

II

По същото време Юстас Борлсоуър се намирал в Неапол. Прочел съобщението за погребението в „Морнинг Пост“ в деня, за който то било насрочено.

– Горкият! – казал Юстас. – Направо не знам дали ще ми стигне мястото за всичките му книги...

Този въпрос се изправил пред него след три дни, когато се озовал в Борлсоуър Конърс и влязъл в библиотеката – просторна стая, обзаведена не за красота, а за работа. Тя приличала на големите университетски библиотеки с високи конзолни рафтове, които приличали на гробници. В края на помещението, зад бюста на някакъв непознат богослов от осемнадесети век, една грозна желязна вита стълба водела към галерията, цялата задръстена от стелажи. По тях почти нямало свободно място.

„Трябва да говоря със Сондърс – решил Юстас. – Сигурно ще се наложи да наредя шкафове за книги в билиардната.“